

CHƯƠNG I

... Rất tiếc một giấc mơ.

Từ một cung bậc chơi vui, mọi thứ hiện thành. Dù lai dạng ban đầu có là gì, vẫn là dáng hình thuở hoang sơ. Có thể là như thế.

Từ ấy, bao dọc dài và mãi mãi tiếp nối. Để rồi hình thành ngày hôm nay. Một sinh thái, một khung mây, một vầng trán... tất cả tụ thành dấu chân sỏi đá. Và rồi cái ngày hôm nay với tất cả cung bậc, siêu việt, hoàn chỉnh. Có thể là như thế.

Lang thang từ độ luân hồi,
U minh nẻo trước xa xôi dặm về.

- VHC -

Quên đường về ! Quên đường về ! Ở lại đây với ngày hôm nay. Hôm nay với vô vàn tiết tấu cung bậc triều dâng. Phá vỡ. Tiêu tan.

Tuy nhiên như thế, một lần ghi, quả thật bạt ngàn mưa, nắng, gió, bụi. Đầy ắp đau buốt, cười vang.

Ô hay ! Trăm năm trước ta là gì?

Một thoáng sau này gì là ta ?

Còn chẳng khung trời, mây thơ, qua cấu trúc Dấu Chân Sỏi Đá...

XUÂN TÂM

Tiếng pháo giao thừa rộn đó đây,
Nửa đời phiêu bạt đau thương đây,
Lá lay thêm thất tìm mơ mộng,
Kìa đám bạch vân thắm thoát bay.

Nhè nhẹ hương thiền thoảng hây hây,
Nợ đời quặng gánh kíp từ đây,
Gió reo xuân thắm hoa ngàn núi,
Tĩnh tĩnh mừng xuân xuân đến đây.

Tan tản xuân nồng đượm đóa mai,
Tức tâm tức Phật việc chi ngoài,
Ô hay, tỉnh giấc xuân sang gọi,
Thanh thoát trời xuân hương gió lay.

Lặng lặng xuân niềm bật xưa nay,
Phi tâm phi Phật cũng chẳng hai,
Có chẳng một thoáng muôn xuân hiện,
Xuân đến xuân đi một cành mai.

Một câu lọt vào thân tánh,
Dù bao ngàn kiếp không mất,

Một điều lành đã thấm tâm,
Trái mấy muôn đời khó quên".
(Phỏng dịch)

XUÂN TỈNH

Tặng VC

Thoang thoảng hương thiên tỏa khói bay,
Thì thâm lòng đất sức thêm dày,
Gió sang gờn gợn hồn xuân mới,
Lẽ sống muôn đời chính là đây.

Đây xóm dân lành ngõ hoa gôn,
Kết nên muôn vạn mảnh lòng son,
Từ Tôn in nét thần chân lý,
Hương sống ngàn xưa mãi mãi còn.

Năm tháng hài hòa nếp thiên môn,
Quạnh hiu là thước đo tâm hồn,
Gió lay chim hót tình dân tộc,
Vườn suối diêu hiền bóng Từ Tôn.

Nguyện cầu xuân mới gọi muôn phương,
Trăng soi hoa trỗi khúc chân thường,
Thâm thâm đồng vọng hồi chuông sớm,
Bố Đại Cuồng Nhân khẩu nên chương.

XUÂN MỘNG

Xuân đến bên dòng nước Tào Khê,
Một trời hoa gấm chứa xuân về,
Gió thay lời chúc mừng xuân mới,
Nắng gọi mưa nhuần khắp sơn Khê.

Nhanh nhanh chợt đã mùa xuân tới,
Thấm thoát ngày xanh quá nửa đời,
Mặc cho vàng quế tròn sang khuyết,
Ném quách cười vang bước rong chơi.

Ừ há, cuộc thế là đại mộng,
Chung đỉnh rồi ra cũng thành không,
Trở trêu đánh mất thời xuân mộng,
Luôn cúi vào ra chỉ mất công.

Gió cuộn mây dồn núi thành thoi,
Chân trời góc biển bước sang chơi,
Túy Khách chừ say khướt xuân mộng,
Cuồng Nhân chừ điên đảo tuyệt vời.

MƯA CHIỀU

Mưa chiều khơi dậy niềm thương nhớ
Xối nát tim tôi rét mướt tôi
Rơi rơi từng giọt, lời cô tịch
Trải mấy mùa mưa, mưa mãi thôi.

Dào dạt dâng cảm xúc tràn dâng
Gió buốt quanh đây dạo phong trần
Trông về xa vắng buồn giăng kín
Se thắt tim tôi suối lệ dâng.

Nghĩ thôi thân thế mùi danh lợi
Thương cuộc mưu sinh lắm ngược xuôi
Khơi nguồn thao thức lòng cay đắng
Chia sẻ cùng ai chuyện ngọt bùi.

Nhưng rồi trên bước phiêu linh ấy
Ta kẻ dưng chân kịp chuyến đò
Quây đầu vui khúc ca quê mẹ
Sang sáng lời kinh bật lo âu.

TRẦM MẶC

Vọng nhiệm bao đời phủ kín tôi,
Nhu luồng sương lạnh giăng lung đòi,
Chập chùng từng mảnh đêm từng mảnh,
Vây bủa tôi và cứ nổi trôi.

Lạy đấng Từ Tôn cứu thế nhân
Đầy đàn Phật tử sống cơ bản
Đêm nay tha thiết mong từ lực
Rải khắp đàn con, khắp thế nhân.

Ngày hội mười phương trời sáng rực
Tỏa uy dung từ ái vô vàn
Ôi kiếp phù sinh ngàn kiếp mộng
Biển tuệ con thuyền độ tâm an.

Trọn niềm tin ngày hội hôm nay
Vật đổi sao dời quyết không lay
Đây nguồn thương là nguồn phước tuệ
Uống đi con, uống thật no say.

CHƯƠNG II

... Có lần Nhật Quang tôi thấy một thợ rừng kéo xe củi ướn nặng, mình đắm nước mưa lấm mồ hôi. Nhật Quang tôi thấy cảnh này bàng hoàng tự thán.

Kiếp người như thế sao?

Hạnh phúc là gì đâu?

Cuộc sống thật của con người là gì? Ai diễn tả được? Sự hiện hữu của con người là gì? Ta là gì?... Và đây, bài thơ Tự Thuật.

TỰ THUẬT

Một thoáng quên mình đã khổ tâm,
Huống chi nhiều kiếp mãi thặng trầm,
Đoạn đường xuôi ngược dày tân khổ,
Vượt khỏi mê đồ ấy cũng chằm.

Tuy nhiên dù khó tự lòng thôi,
Một tâm đã quyết tiến cho rồi,
Không thường từng khắc đâu cho hện,
Bộng nổi không dừng giữa biển trôi.

Vân cầu trôi trôi chẳng tựa lâu,
Thoáng nhanh dòng nước vụt qua cầu,
Lao lung mấy độ cầu tan hợp,
Vất vả đò phen cuộc bể dâu.

Trời đêm trong vắng mộng đôi câu,
Lãng khách mê tân nếu hỏi đầu,
Lo gì trăng sáng đâu từng thiếu,
Non nước ngàn xưa một tâm khâu.

(Thơ Mây)

*

TỰ THÁN

Khôn khó từ đâu bủa lấy tôi,
Bao năm mang gánh mãi chưa rời,
Có gì, còn gì, được gì nhi,
Nặng nợ bao nhiêu khổ bấy thôi.

Khôn khó từ đâu cột lấy tôi,

Trăm năm trào lộng cuộc đời trôi,
Có gì, còn gì, được gì nhỉ,
Nấn ná mà chi khổ lấy thôi.

Khốn khó từ đâu giăng bắt tôi,
Cười lạt tuồng đời khéo lôi thôi,
Cò kè thêm thắt gian ngoa lắm,
Rốt cuộc chùn chân nẻo luân hồi.

Dấn thân nhiều kiếp trả chưa rồi,
Đeo đẳng bao lâu khổ bấy ôi,
Trách mình sao lắm mê mờ quá,
Lau lách rồi ra chỉ khổ thôi.

CHƯƠNG III

Trò sân khấu thăng trầm của cuộc đời, sự đệ đã hóa trang trình diễn, đóng vai một con người. Sự đệ đã cười khóc nhiều cho thân phận, cho kiếp người. Giờ đây mọi việc buông xuôi, sự đệ lại hóa trang thành mây khói, hư không cát bụi. Đóng vai cát bụi, sự đệ là gì nhỉ? Sự đệ ở đâu? Có còn hóa trang làm trò gì nữa không?

Ô hay, trong nhân hoàn này, sự đệ chỉ là một hạt bụi thật nhỏ bay liệng mênh mông, để rồi cuối cùng rơi vào một nơi nào đó; vô định chăng? Cũng có thể lắm! Em ơi! Sự đệ ơi! Cõi mộng, người mộng, trong mộng huynh gọi mấy lời mộng này.

Đây bài thơ, kính viếng giác linh em tôi Thanh Ngô Mynh.

NQ

KÍNH VIẾNG GIÁC LINH THANH NGÔ MYNH

Lạc bước phong trần chẳng bao lâu,
Mà sao gió bụi bạc mái đầu,
Buông tay một phút cho thân thể,
Chợt đau thương bề hóa cồn dâu.

Biết tuồng dâu biển lắm đau thương,
Dẫn lòng vui đạo giữ phận thường,
Thế nhưng một thoáng vương say mộng,
A rồi sóng bủa ngất trùng dương.

Buông xuôi dệt mộng thành cơn mộng,
Buông xuôi mây gió cuốn phiêu bồng,
Buông xuôi từng khối lan say nghiện,
Buông xuôi trọn kiếp, kiếp không công.

Em đã thấy bước đầu vô định,
Hồ hải lan man cuốn theo sau,
Em ơi trần thế vui trong mộng,
Nghĩ đến càng thương thấy thêm đau.

*

HỌC VIỆN HUỆ NGHIÊM

Huệ Nghiêm thể hiện bóng Lãng Già,
Thắng cảnh tôn tâm pháp độ tha,
Phún thủy ngư long bồi chúng đức,
Trùng thâm dã hạc dẹp quần ma.

Thanh sơn chẳng ngại ngày mưa tuyết,
Hải nguyệt đâu gì gió thoảng qua,
Tôn trí kim thân An dưỡng địa,
Huệ Nghiêm thể hiện bóng Lăng Già.

(Bài thơ của Hòa thượng Bửu Huệ - Phó Viện trưởng Viện Cao đẳng Phật học Huệ Nghiêm).

CHƯƠNG IV

Trong bức thư viết ở Thường Chiếu ngày mùng 4-9-81 Nhật Quang tôi đã viết về Hòa thượng thượng Bửu hạ Huệ, Phó viện trưởng viện Cao đẳng Phật học Huệ Nghiêm.

Kính bạch thầy, ba năm trước nhân chút việc của Thường Chiếu con về hầu thăm thầy. Bao năm xa thầy, xa trường, hôm nay được hầu chuyện với thầy, trong con tự dung cảnh xưa, người xưa chợt hiện về sinh động. Thầy vẫn như thuở nào, luôn luôn hoan hỷ với đàn con, dù đưa con đó đã phong trần, đã xa cách thầy bạn và mái trường thân kính của nó từ lâu. Qua câu chuyện đạo lý và nhắc nhở tu hành của thầy, con đã trình hỏi một vài điểm trong bài thi thầy vừa đọc tác, nhân dịp tôn trí kim thân Phật tổ, trong khuôn viên của viện. Thầy đã dạy rằng, bài thơ này cụ thể hóa việc Phật sự của thầy ở đây. Đồng thời kích dương Chư tôn học sĩ trong viện. Tựu trung chỗ nhắm của thầy là mong mỏi ở Chư tôn học sĩ, vừa mãn chương trình thụ huấn Cao đẳng Phật học của viện, nêu cao ngọn đuốc trí tuệ của thiện nhân, và làm tròn sứ mệnh tiền nhân giao phó. Nhật Quang con cung kính bái phục tinh thần cao cả, trách nhiệm lợi tha của các bậc Thầy đi trước. Các Ngài đã dày công gây dựng và kiên nhẫn duy trì thế hệ chúng con. Giờ đây đến lúc đàn con phải thể hiện ý chí và nhiệt huyết cho sự nghiệp duy trì giống Phật tương lai.

THI HỌA 1

Huệ Nghiêm núi báu chất Lăng Già,
Báu tự không tâm chẳng độ tha,
Khí chúa voi rồng đầy trong đó,
Thánh Tăng Bồ tát hiện thẳng tòa.

Vô sanh đâu ngại ba đường khô,
Giải thoát sá gì sáu nẻo qua,
Tự tại thân tâm An dưỡng địa,
Huệ Nghiêm núi báu chất Lăng Già.

*

THI HỌA 2

Huệ Nghiêm núi báu chất Lăng Già,
Báu thể như nhiên chẳng tự tha,
Vọng giác Y tha sanh Biến kế,
Giác vọng Biến kế tự Đàn na.

Một tâm xuôi ngược dường sai khác,
Tám thức trôi lăn cũng cái ta,

Hiện lượng tự tâm An dưỡng địa,
Huệ Nghiêm núi báu chất Lăng Già.

PHỎNG DỊCH TỪ 2 CÂU THƠ CỔ

Ngày ngày soi sáng nói gì đâu,
Đóa đóa xinh tươi đẹp muôn màu,
Vô vàn sinh tử vô vàn hiện,
Lặng lặng vô cùng lặng lặng tâm.

Thế số nhứt tức mặc,
Thời tình lưỡng hải ngân,
Ma cung hồn quảng thanh,
Phật quốc bất thắng xuân

THOÁNG NHẬN

Số đời một hơi lạnh,
Tình đời hai biển ngân,
Cung ma ồn quá lắm,
Cõi Phật đẹp vô ngần .

Thờ ra đâu cho hện,
Mong manh giữ được nào,
Trăm năm đường cơn mộng,
Thân thể ấy chiêm bao.

Có đó vừa mất đó,
Hợp tan nghĩ dạt dào,
Lệ đắng tuôn biển cả,
Đau thương chất non cao.

Cung ma trò giành giật,
Nhân thế chợ lao xao,
Lặng xặng vùi oán hận,
 Gian dối kết cho nhau.

Đem thân vào cõi mộng,
Cay đắng tránh được sao,

Đâu đây nguồn suối diêu,
Nước Phật lần bước vào.

"Tận nhật tâm xuân bất kiến xuân,
Mang hài đạp phá lãnh đầu vân,
Qui lai khước phá mai hoa hạ,
Xuân tại chi đầu vị thập phân" .

Lên đên nhiều kiếp kiếm tìm y,
Lặn suối trôi non chẳng sá chi,
Vườn cũ quay về mai cười nụ,
Ô hay, ấy đây chính là y.

" Dạ tĩnh thủy hàn ngư bất dị
Mãn thuyền không tải nguyệt minh huy"

Canh chày đêm lạnh cá thành thoi
Đầy ngắt thuyền không ánh nguyệt ngời
Nhân thế đổi thay trò mộng ảo
Ngao du trời đất bốn mùa chơi.

Nếu có vui chỉ là gượng vui,
Chừ bóng hoàng hôn tắt tối đui,
Thói đời sao lắm, gian ngoa lắm,
Chồng chất niềm đau buốt chưa nguôi.

32 SỢI NẮNG CỦA THIÊN MINH

Một thoáng quên mình đã hoang sơ,
Lang thang nhiều kiếp tự bao giờ.
Lặng nhìn con nước xa khơi ấy,
Làm kiếp tầm tơ kết mây thơ.

Nhưng rồi đan kết cơn mơ khác,
Ôm gói đau thương, ôm gói mơ.
Giật mình tỉnh giấc vương vương mộng,
Trong mộng từng cơn mộng trong mơ.

Lời tự đêm nay rồi tỏ rạng,
Thôi chớ từ mơ kết thêm mơ.

Như khói lam chiều còn vương đọng,
Dần sáng hoàng hôn sáng hoang sơ.

Thên thang sáng gọi vàng hồng lên,
Ngời sáng điềm mơ sáng nhẹ tênh.
Mây, gió ngại chi rong tự tại,
Một trời trong sáng rọi non gềnh.

Thanh sáng an nhiên tỏa diệu sâu,
Uyên nguyên trầm lắng mọi đay cầu,
Thên thang trời đất màu xanh biếc,
Một niệm muôn năm trong mắt trâu.

Tăng tiến công phu khéo dụng công,
Bốn phương trời đất thấy toàn thông,
Cho dù sóng bủa ngàn ngang khôn,
Phút chốc an nhiên thể hiện đồng.

Linh nguyên hàng Đốn giáo,
Chiếu diệu cõi Thiên tông,
Mười phương đồng tụ hội,
Pháp giới thấy dung thông.

Giáo điềm mười hai phần đã tốt,
Hơn bốn mươi năm không một lời,
Hoa đóm loạn không ngay đây sạch,
Pháp thân đại sĩ hiện muôn nơi.

LÁ RỤNG MÀN ĐÊM

Trong thanh huyền diệu êm đêm không,
Thoảng tiếng gió,
Như đưa ai vào chơi cõi mộng.
Không rộn ràng, không gợn chút riêng tư,

Dâng cho ai, cho cả ngàn ngày, cho khắp hết,
Không ngọn ngành,
Lai láng,
Là vậy đó.

Có thể nói cuộc đời toàn thanh thảo,

Không ngục tù, không xúc cảm, không tất cả,
Gì gì nữa cũng chẳng là chi,
Dậy sức sống,

Trong cuộc đời đùa bóng bọt,
Còn bao nhiêu nữa những cuồng si,
Chùng chợp giấc ôi cõi trần là cõi mộng.
Từng bước đi từng bước trời không.

Gánh tang bỗng hồ thi mấy lần xong?
Thên thang lăm, ngất ngậy vô vàn mưa gió lộng,
Cõi hoang sơ như sương mỏng ngoài thềm,
Có sức hút quay về cung gối mộng,

Như bình an, chút thư sáng quanh đây.
Thôi nhé!
Nhớ cho lần kỷ niệm.
Trời đêm vẻ đẹp, cả trời nghiêng nghiêng bóng.

Thoảng hương trầm kẽ lá xào xạc khua.
Đường về lần quất hoa mưa.
Yên yên gió hát chợt đùa giọt khuya.
Một phen chung bước đường về,

Thoảng như đôi chút ta kề trong ta.
Thôi thì gọi gió về ngàn,
Cho hồn thanh thảo khung đàn mệnh mộng.
Đêm nay đây chút hương lòng,

Đường vào cõi tĩnh lặng không đất trời.
Lá lay như rắc cung đàn,
Cung đàn cũng chỉ đàn không cung đàn.

*

CỘI TÙNG XƯA

Một thoáng trong tôi bừng dậy,
Cội tùng xưa muôn thuở xanh tươi.
Mặc nắng mưa mưa nắng phủ vây,
Tùng vẫn đứng an nhiên tự tại.

Núi rừng kia với trăng thăm thẳm,

Cỏ hoa hương san sát một tâm,
Trái dài thâu lại đâu cũng khắp,
Sống âm thầm sống muôn ngàn năm.

Tùng gộp đá quen nhìn thưở nọ,
Có già hơn đôi chút bọt bèo,
Nhưng vẫn hồn thiêng say tỉnh lặng,
Vẫn bình yên trước gió mưa vèo.

Ta có lời nào diễn tả được,
Cội tùng xưa, gộp đá, đồi thiêng,
Như đâu đây đáng đáp thanh tân,
Kỳ khu, lẫm liệt, bật ưu phiền.

Bừng trong tôi, kìa điệu thên thang,
Như bao dung như muốn tuôn tràn.
Bê đá, lá vàng, từng một cội,
Cội tùng xưa tươi mát vô vàn.
(Mùa xuân trên núi Tao Phùng.)

TÂM THỨC

Nguồn tâm nếu chưa sạch,
Dòng sanh tử khó dừng,
Tâm tư xuôi ngược ấy,
Là manh mối trầm luân.

MỤC LỤC

- ❖ Chương I.
 - Xuân Tâm.
 - Xuân Tỉnh.
 - Xuân Mộông.
 - Mưa Chiều.
 - Trầm Mặc.
- ❖ Chương II.
 - Tự Thuật.
 - Tự Thán.
- ❖ Chương III.

- Kính Viếng Giác Linh Thanh Ngô Mynh.
- Học Viện Huệ Nghiêm.

❖ Chương IV.

- Thi Họa 1.
- Thi Họa 2.
- Phỏng Dịch Từ Hai Câu Thơ Cổ.
- Thoáng Nhận.
- 32 Sợi Nắng Của Thiên Minh.
- Lá Rụng Màn Đêm.
- Cội Tùng Xưa.
- Tâm Thức.

